

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci žalobcu: **Lesoochránárske zoskupenie VLK**, občianske združenie so sídlom v Tulčíku č. 310, IČO: 31 303 862, právne zastúpeným: *JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20*, proti žalovanému: **Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 28. marca 2013, číslo: 4838/2013 - 1.10 (9/2013-rozkl.), o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. januára 2015, č. k. 6S/156/2013-64, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. januára 2015, č. k. 6S/156/2013-64 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „*krajský súd*“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „*OSP*“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného z 28. marca 2013, číslo: 4838/2013 - 1.10 (9/2013-rozkl.), ktorým bolo **zastavené konanie o rozklade** žalobcu proti rozhodnutiu zo 7. októbra 2008, číslo 3550/2008-2.1/KD, z dôvodu, že odpadol dôvod na konanie. Platnosť prvostupňového administratívneho rozhodnutia uplynula dňa 15. decembra 2008, a preto bolo potrebné konanie o rozklade podľa § 82 ods. 9 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. zastaviť.

Prvostupňový správny orgán (Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Odbor ochrany prírody a starostlivosti o krajinu) ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 2 ods. 1 písm. c/ zákona č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 65 ods. 1 písm. h/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „*zákon č. 543/2002 Z. z.*“), na základe žiadosti Slovenského poľovníckeho zväzu, Poľovníckej spoločnosti Čierny Váh so sídlom Liptovská Teplička č. 513 a doručenej prvostupňovému správnenému orgánu dňa 18. decembra 2007, v súlade s § 40 ods. 2 a 3 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z. z. a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) po dohode s Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky menovaným rozhodnutím zo 7. októbra 2008 **povolil výnimku zo zákazov** ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. Výnimkou sa žiadateľovi povolilo **usmrtiť - odstreliť jedného jedinca medveďa hnedého** v poľovnom revíri Čierny Váh odo dňa právoplatnosti rozhodnutia do 30. novembra 2008 posliedkou, alebo do 15. decembra 2008 postriežkou na lokalite Svitanka, alebo Zálom. Zároveň prvostupňový správny orgán v rozhodnutí stanovil podrobnejšie podmienky v zmysle § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z.

Krajský súd preskúmaval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v intenciách ustanovení § 82 ods. 9 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ menovaného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd s poukazom na to, že zákonným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je, aby žalobca preukázal, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné, konštatoval, že v danom konaní žalobca nebol žiadateľom o udelenie výnimky k odstrelu medveďa hnedého a je nesporné, že výnimka k odstrelu bola povolená žiadateľovi len na dobu určitú t. j. do 15. decembra 2008. Nie je preto zrejmé, aká ujma na právach vznikla žalobcovi tým, že žalovaný zastavil rozkladové konanie z dôvodu uplynutia doby, na ktorú bola daná výnimka k odstrelu udelená. Podľa názoru krajského súdu žalobca nepreukázal ukrátenie na svojich právach, ktoré mu vzniklo rozhodnutím o zastavení rozkladového konania, keďže žalobcova účasť v tomto štádiu konania nemohla spôsobiť ukrátenie jeho práv, t. j. realizácia jeho práv bola výlučne formálneho charakteru, bez toho, aby reálne zabezpečila výhodnejší, resp. priaznivejší výsledok.

Tiež zastával názor, že právne čistejšie a vhodnejšie by bolo zastaviť konanie ako také, nielen rozkladové konanie.

Ďalej krajský súd vychádzajúc zo Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. júna 2014, číslo Snž 72/2013 (po správnosti z 24. júna 2014, číslo Snj 72/2013; pozn. odvolacieho súdu), konštatoval, že ak rozhodnutie orgánu ochrany prírody o povolení na usmrtenie chráneného živočícha - medveďa hnedého stratilo podľa § 89 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané, odpadol dôvod na ďalšie konanie o povolenie takejto výnimky. Ak teda čas, na ktorý bolo vydané rozhodnutie uplynie ešte pred právoplatnosťou tohto rozhodnutia, zaniká dôvod na konanie aj v konaní o rozklade, ktorý bol proti nemu podaný. Uplynutie času spôsobuje nevyhnutnosť zastavenia konania, lebo inak by orgán rozhodujúci o rozklade nemohol neplatné rozhodnutie skúmať a prípadne ho zrušiť, zmeniť, alebo potvrdiť, či rozklad zamietnuť.

Krajský súd uzavrel, že samotný formálny priebeh konania o rozklade by nepredstavoval pre účastníka konania reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a bolo by v rozpore tak so zásadou materiálnej pravdy ako aj zásadou hospodárnosti konania.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1

OSP. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal, keďže žalobca vo veci nemal úspech a žalovaný nárok na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Žalobca dal opätovne do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. apríla 2012, sp. zn. 1Sžp/3/2011. Namietal, že skutkové zistenia a právne názory krajského súdu sú v rozpore s obsahom príloh ním predložených k návrhu na začatie konania. Dôvodil, že na základe skutkových okolností neexistoval skutkový základ pre záver o tom, že napadnutým rozhodnutím žalovaného nedošlo k zásahu do jeho práv, a to so zreteľom na to, že jeho záujmom v predmetnom konaní bola ochrana prírody vyjadrená tým, aby výnimka udelená nebola. Uviedol, že prvostupňové rozhodnutie nikdy nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, keďže nebolo doručené všetkým účastníkom konania, konkrétne žalobcovi. Tým sa nemohol stať právoplatným ani výrok obmedzujúci platnosť výnimky do 15. decembra 2008 a nemohol ani nastať účinok, že odpadol dôvod na konanie o rozklade žalobcu, ktorý tento podal v zákonnej lehote po tom, čo mu bolo doručené prvostupňové rozhodnutie. Ak teda žalovaný konanie o rozklade zastavil, urobil tak nielen bez právneho dôvodu, ale týmto rozhodnutím v rozpore so zákonom umožnil nadobudnúť právoplatnosť prvostupňového rozhodnutia. S poukazom na § 52 ods. 1 Správneho poriadku žalobca postup žalovaného nepovažoval za súladný so zákonom, keďže zastavením rozkladového konania sa stalo právoplatné prvostupňové rozhodnutie.

Poukázal na to, že jediným materiálnym dôvodom na zamietnutie žaloby by bolo to, ak by na základe prvostupňového rozhodnutia povolená výnimka nebola realizovaná.

Za týchto okolností však neexistoval žiaden dôvod, pre ktorý by súd mohol zamietnutím žaloby odobriť postup žalovaného, keďže práva žalobcu aktívne sa zúčastniť na konaní, vyjadrovať k podkladom rozhodnutia, podať proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu opravný prostriedok a tým dosiahnuť preskúmanie prvostupňového rozhodnutia, boli porušené, a toto porušenie malo za následok porušenie záujmov žalobcu v tomto konaní, ktorým bola ochrana prírody, vrátane chráneného druhu - medveď hnedý.

Žalobca poukázal na to, že je účastníkom viacerých identických konaní vedených na Krajskom súde v Bratislave týkajúcich sa rozhodovania žalovaného o jeho rozkladoch proti rozhodnutiam o udelení výnimiek na usmrtenie medveďa hnedého, udelených v roku 2010. Dôvodil, že v konaniach vedených pod sp. zn. 2S/1764/2012, 2S/1763/2012, 2S/2506/2012, 2S/2532/2012 a 5S/2514/2012 krajský súd vo svojich rozhodnutiach okrem iného uviedol:

„Je nepochybné, že žalobca ako účastník správneho konania reprezentoval v konaní záujem na nezasahovaní do prírody a jej prirodzených pomerov, v súlade so svojimi programovými cieľmi vyjadrenými v stanovách občianskeho združenia. Keďže povolená výnimka na usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého vo vyššie uvedenej lokalite nebola realizovaná, nedošlo k žiadnemu zásahu do populácie uvedeného chráneného živočíšneho druhu, čo sa žalobca svojou účasťou v konaní snažil presadiť.“ „Za daných okolností je súd toho názoru, že napadnuté rozhodnutie o zastavení rozkladového konania nemohlo ukrátiť žalobcu na jeho právach a oprávnených záujmoch na ochrane prírody, pretože na základe výsledkov správneho konania vo veci povolenia výnimky nedošlo a ani v budúcnosti už nemôže dôjsť k žiadnemu zásahu do populácie medveďa hnedého v danej lokalite.“

Žalobca tvrdil, že vo všetkých týchto konaniach Krajský súd v Bratislave dopytom u žalovaného zistil, že výnimka udelená prvostupňovým rozhodnutím nebola realizovaná, avšak vo veci, ktorá je predmetom tohto konania, krajský súd zamietol žalobu bez toho, aby zo zreteľom na vyššie uvedené bolo v konaní preukázané, že žalobca nemôže mať záujem na vyhovení jeho žalobe, keďže cieľ sledovaný jeho účasťou v konaní bol naplnený.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, resp. konanie zastavil.

V dôvodoch vyjadrenia uviedol, že konanie žalobcu je účelové, obsahujúce iba námietky formálneho charakteru proti procesnému postupu žalovaného v danom konaní. Je zrejmé, že vzhľadom na uplynutie lehoty povolenej výnimky žalobca nemôže dosiahnuť svoj cieľ, pre ktorý bolo toto mimovládne združenie založené, t. j. zlepšenie stavu životného prostredia. Takéto konanie žalobcu je v rozpore s deklarovanými princípmi a účelom existencie žalobcu ako občianskeho združenia, ktoré podporuje ochranu prírody a podľa názoru žalovaného je motivované iba snahou o získanie trov konania na úkor žalovaného, nie snahou o dosiahnutie cieľov ochrany prírody. Žalovaný uviedol, že žalobca *en bloc* napáda svojimi rozkladmi a žalobami prakticky všetky povoľovacie rozhodnutia vydávané odborom výkonu štátnej správy ministerstva, čo opätovne svedčí len o snahe účelovo sa obohatiť na trovách konania, nakoľko napadnutie všetkých rozhodnutí o povolení výnimiek vydaných uvedeným odborom ministerstva vylučuje akýkoľvek individuálny prístup žalobcu k jednotlivým predmetom konania. Zdôraznil, že platnosť povolenej výnimky pominula v zmysle § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z., a teda rozhodnutie podľa tohto ustanovenia stratilo platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané. V konaní o rozklade teda pred vydaním rozhodnutia o zastavení konania nebolo potrebné zo strany odvolacieho orgánu zrušiť prvostupňové rozhodnutie, pretože toto stratilo platnosť priamo na základe už vyššie menovaného ustanovenia a v čase, kedy prebiehalo konanie o rozklade, bolo už neplatné. Dodal, že žalovaný konal v súlade s platnou legislatívou a na základe správneho posúdenia veci, keď napadnutým rozhodnutím zastavil správne konanie o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu podľa § 82 ods. 9 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. z dôvodu odpadnutia dôvodu na konanie v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. z dôvodu, že rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Žalovaný uviedol, že skutočnosť, že žalovaný musel v danej veci rozhodnúť o zastavení konania kvôli tomu, že odpadol dôvod na ďalšie konanie, nemožno v nijakom prípade považovať za odňatie práv žalobcu postupom správneho orgánu.

Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2002, sp. zn. 4Sž/98-102/02, podľa ktorého „*Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.*“ a dodal, že opätovné prejednanie danej veci

by neprinieslo pre žalobcu priaznivejší výsledok, práve naopak, opätovným prejednaním veci by sa spôsobili zbytočné prieťahy v konaní.

Žalovaný taktiež považoval za potrebné poukázať na to, že ak by rozhodnutím o rozklade zrušil prvostupňové rozhodnutie, vystavil by žiadateľa situácii, že prípadná realizácia výnimky by nebola uskutočnená na základe existujúceho rozhodnutia, t.j. dopustil by sa priestupku alebo iného správneho deliktu podľa zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

K žalobcom opätovne uvádzanému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžp/3/2011 žalovaný poukázal na to, že predmetný rozsudok nie je možné použiť, pretože sa týka aktívne legitimovanej osoby na podanie žaloby, pričom žalobca v tomto konaní nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, keď nepreukázal, aká ujma na právach mu vznikla tým, že žalovaný zastavil rozkladové konanie. Na záver poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2012, sp. zn. 5Sžp/31/2012 podľa ktorého *„ochrana životného prostredia ako spoločného záujmu všetkých občanov Slovenskej republiky je dôležitou aktivitou a činnosť združení na ochranu životného prostredia na jeho rôznych úsekoch si jednoznačne zaslúži pozornosť a podporu. Avšak nielen na získanie všeobecnej podpory a rešpektu by mali zakaždým zvažovať účelnosť krokov, ktoré podnikajú, aby v konečnom dôsledku nemrhali svoju pozornosť a prostriedky na čisto formálne, obsahovo prázdne manifesty tak, ako je to v prípade tohto konania.“*

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 *vetá prvá* OSP a § 212 ods. 1 OSP, § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 *vetá prvá* a § 211 ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu,

ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správneému orgánu domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia z 28. marca 2013, číslo: 4838/2013 - 1.10 (9/2013-rozkl.), žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správneému orgánu na ďalšie konanie.

Preskúmaným rozhodnutím (z 28. marca 2013, číslo: 4838/2013 - 1.10 (9/2013-rozkl.) žalovaný zastavil konanie o rozklade žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zo 07. októbra 2008, číslo 3550/2008-2.1/KD.

Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Odbor ochrany prírody a starostlivosti o krajinu uvedeným prvostupňovým rozhodnutím zo 7. októbra 2008 na základe žiadosti Slovenského poľovníckeho zväzu, Poľovnícka spoločnosť Čierny Váh z 10. decembra 2007 povolilo žiadateľovi výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. Výnimkou sa žiadateľovi povolilo usmrtiť - odstreliť jedného jedinca medveďa hnedého (*Ursus arctos L.*) v Poľovnom revíri Čierny Váh odo dňa právoplatnosti rozhodnutia do 30. novembra 2008 posledkov, alebo do 15. decembra 2008 postriežkou na lokalite Svitanka, alebo Zálom, a to za podmienok určených v bode 1 až 7 výrokovej časti rozhodnutia.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorými žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o žiadosti žiadateľa z 10. decembra 2007 v zmysle ustanovení zákona č. 543/2002 Z. z. postupom podľa ustanovení zákona č. 71/1967 Zb..

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa

doterajších predpisov.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v zásade za správne a súladné so zákonom.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Podľa čl. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z posledne zmieňovaného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti orgánov verejnej správy a správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 ústavy) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci odvolací súd zastáva zhodný názor ako krajský súd, že žalovaný vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval v konaní v súlade s ustanoveniami § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z., orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol;

Podľa § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z., rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané;

Neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, keďže výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Povinnosťou správneho orgánu v zmysle citovanej právnej úpravy § 82 ods. 9 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z., je zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu správneho konania. Citovanou právnou úpravou zákonodarca zveruje do právomoci orgánu

ochrany prírody povinnosť zastaviť konanie, ak dôvod na konanie odpadol, keď ustanovuje, že rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané, v dôsledku ktorej úpravy je zrejmé, že „odpadnutím dôvodu na konanie“ treba rozumieť v prípade časovo limitovaného rozhodnutia aj stratu „platnosti rozhodnutia“ v dôsledku uplynutia času, na ktoré bolo vydané. V súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 82 ods. 9 písm. a/ menovaného zákona ústredný orgán štátnej správy, ktorý koná o rozklade, preto musí konanie o udelenie výnimky zastaviť, keďže uplynutím doby rozhodnutie o výnimke na povolenie k odstrelu chráneného živočícha - medveďa hnedého, stratilo platnosť, čím dôvod na konanie odpadol.

Vzhľadom k uvedenému, ak podľa § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. došlo k zastaveniu správneho konania z dôvodu, že uplynutím času, ktorým bolo uplynutie lehoty na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého, odpadol dôvod na konanie o povolení výnimky, je takýto postup a rozhodnutie v súlade so zákonom, keďže rozhodnutie orgánu ochrany prírody podľa § 82 ods. 9 písm. a/ menovaného zákona správneho orgánu nemá predmet konania, pretože takýmto predmetom konania nie je zviera, na odstrel ktorého bola potrebná výnimka, ale predmetom správneho konania je právna podmienka, ktorou je samotná výnimka, a preto ak takáto výnimka neexistuje, keďže jej platnosť zanikla, potom súčasne odpadol aj predmet správneho konania.

Ak žalovaný správny orgán postupoval v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, postupoval zákonným spôsobom a krajský súd nemá inú možnosť ako žalobu zamietnuť, keď navyše takýmto rozhodnutím nedochádza k založeniu, zmene alebo zrušeniu oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb a ani práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb už nimi nemôžu byť priamo dotknuté.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 341/2007, v ktorom ústavný súd (okrem iného) tiež konštatoval, že v aplikačnej činnosti štátnych orgánov treba zohľadniť účel zákona, keď uviedol: *„nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňujúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu*

prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Vychádzajúc z právneho názoru ústavného súdu žalovaný v preskúvanom rozhodnutí správne aplikoval citované právne normy ustanovené v § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. Odvolací súd v danej súvislosti súčasne dáva do pozornosti žalobcovi, že súd v správnom súdnictve nie je súdom skutkovým, ale jeho povinnosťou je na základe žalôb, v rozsahu ich dôvodov, posudzovať, či napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy bolo vydané v súlade so zákonom, pričom správny súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Vzhľadom k uvedenému je právne irelevantné, či došlo k realizácii podmienok výnimky alebo nie. Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je preskúmať zákonnosť len takých rozhodnutí a postupov správnych orgánov, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Zákonným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je teda skutočnosť, že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné (R 62/1998). Správny súd musí skúmať preukázanie ukrátenia práv žalobcu nezákonným rozhodnutím *ex offo*. Ak teda výnimka k odstrelu, ktorá bola povolená žiadateľovi len na dobu určitú a ktorá v priebehu konania o jej udelenie uplynula, čo malo za následok stratu platnosti tejto výnimky, odvolací súd zastáva názor, že žalobcovi nemohla vzniknúť ujma na jeho právach tým, že žalovaný zastavil rozkladové konanie z dôvodu straty platnosti výnimky uplynutím doby, na ktorú bola táto výnimka udelená.

Ak došlo k uplynutiu lehoty platnosti výnimky na odstrel chráneného živočícha až v priebehu konania o rozklad, žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán mal zastaviť konanie celé. Pokiaľ však žalovaný zastavil len konanie o rozklade, dopustil sa procesného pochybenia. Podľa názoru odvolacieho súdu však uvedené pochybenie nie je takou vadou,

ktorá by mala za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci predmetnej právoplatne udelenej výnimky, keďže žalovaný zastavil rozkladové konanie z dôvodu, že odpadol predmet preskúmania, nakoľko rozhodnutie o udelení predmetnej výnimky stratilo uplynutím času platnosť priamo na základe zákona. V danej súvislosti aj senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 103/2011, v zmysle ktorého je neúčelné a nehospodárne formálne zopakovanie administratívneho konania, ak pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci nepredstavuje reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a za takýchto okolností platí, že nie každé porušenie procesného predpisu má za následok porušenie práv účastníka konania.

Odvolací súd vzhľadom k uvedenému tiež zastáva názor, že žalobca nemohol byť ukrátený na svojich právach v dôsledku zastavenia konania rozhodnutím o zastavení rozkladového konania, a preto krajský súd správne a v súlade so zákonom postupoval, keď žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zamietol.

Pokiaľ žalobca poukazoval na závery plynúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. apríla 2012, č. k. 1Sžp/3/2011, odvolací súd k tomu dodáva, že uvedené rozhodnutie bolo prijaté ešte pred prijatím zjednocujúceho stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k zjednoteniu výkladu § 82 ods. 9 písm. a/ a § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. o dôsledkoch neplatnosti povolenia na usmrtenie chráneného živočícha na priebeh súdneho konania (*Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2014, Snj 72/2013*), a preto odvolací súd nemal dôvod sa týmto rozhodnutím podrobnejšie zaoberať.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 *vetá druhá* OSP v spojení s § 246c ods. 1 *vetá prvá* a § 219 ods. 1, 2 a § 492 ods. 2 SSP potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 *vetá prvá* OSP v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP,

pretože v tomto konaní úspech nemal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 *veta tretia* zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 30. novembra 2016

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Vraníková